

drede Forhold; Bestemmelsen om Sproget svarer til, hvad der foreslaas om Notarial udfærdigelser i Forslag til Lov om Indførelse af dansk Retspleje i de sønderjydske Landsdele.

ad § 37.

Den i 1ste Punktum foreslaaede Regel er ikke nogen stor Afvigelse fra det hidtil gældende; den indeholder i Virkeligheden samme Princip som § 36. Det bemærkes herved, at Bestemmelsen i B. G. B. § 2256, 1ste Stk. bliver ved at gælde for de i Henhold til B. G. B.'s der nævnte Regler deponerede Testamenter. B. G. B. § 2271 handler om Ægtefællers fælles Testamenter, hvor Genkaldelse jævnlig kræver en Meddelelse til den anden Ægtefælle i en bestemt Form.

ad § 38.

Den Ændring, her foreslaas, svarer til og følger med Nødvendighed af den Ændring, der ved § 36 gøres i Reglerne for det offentlige Testamente.

Bestemmelsen i 1ste Punktum kræver lige saa lidt som B. G. B. § 2276 personlig Nærværelse af Parterne, se derimod B. G. B. § 2274.

ad § 39.

Det synes naturligt straks at aabne Adgang til Anvendelse af Reglen i den danske Arveforordnings § 28, ifølge hvilken Forældre kan faa Konfirmation paa en Bestemmelse om, at deres Børns Arvemidler skal sættes fast. Ved Siden af denne Regel vil de hidtil gældende Regler af beslægtet Art, f. Eks. B. G. B. §§ 2209—2210 og 2338, blive bestaaende for Arvefald i Overgangstiden.

ad § 40.

Medens tysk Ret i en Række Henseender lader Personens Statsborgerforhold være afgørende for, hvilken Lovgivning der skal anvendes, lader dansk Ret i disse Henseender normalt Afgørelsen bero paa Bopælen. For at undgaa Vanskeligheder og modsatte Afgørelser i forskellige Dele af Danmark er det vistnok hensigtsmæssigt at indføre fælles Regler straks. Man har dog ment at maatte gøre enkelte midlertidige Undtagelser, navnlig for at fritage Personer fra det øvrige Danmark, der flytter til Sønderjylland, for den Ulempe, der vilde følge af, at de maatte skifte Ret flere Gange.

Naar man i 2det Stykke i Stedet for »Lovens Ikrafttræden« har sat »den 10. Januar 1920« — den Dag, da Fredstraktaten traadte i Kraft — er Grunden, at

man fandt det naturligt at lade Undtagelsesbestemmelsen i 2det Stykke omfatte ogsaa dem, der af en eller anden Grund er flyttet til de sønderjydske Landsdele allerede i Afstemningstiden.

Art. 16, 1ste Stk. i Indførelsesloven bestemmer, at Trediemand ikke behøver at respektere den Formueordning, Ægtefællerne lever under, forsaavidt den er ugunstigere for Trediemand end Lovens System, medmindre Ægtefællerne lader en Bemærkning om deres Formueforhold indføre i Ægtepagtsbogen. Reglen gælder ogsaa for de Tilfælde, hvor der ikke er oprettet Ægtepagt. Registreringen skal iøvrigt gentages, hvis Ægtefællerne flytter til en anden Retskreds.

ad § 41.

Den her foreslaaede Regel er begrundet i, at de anførte Lovbestemmelser vilde være i Strid med Reglen i Grundloven af 5. Juni 1915 § 90.

ad § 42.

Denne Paragraf udtaler den Hovedregel, at der fra den 1. Oktober 1921 at regne skal gælde dansk Person-, Familie- og Arveret i de sønderjydske Landsdele, jfr. nærmere de indledende Bemærkninger.

ad § 43.

De samme Grunde, der ovenfor ad § 4 er anført for at bevare de borgerlige Personregistre i Overgangstiden, taler for at bibeholde dem ogsaa efter 1. Oktober 1921. Naar Planerne om Indretning af borgerlige Personregistre i det øvrige Danmark gennemføres, vil der kunne skabes fælles Regler for hele Landet ogsaa paa dette Punkt.

ad § 44.

Ved dansk Rets Indførelse nedsættes den personlige Myndighedsalder fra 21 til 18 Aar. Der rejser sig derfor det Spørgsmaal, om denne Nedsættelse af Myndighedsalderen har nogen Indflydelse paa de Aftaler, der forud er indgaaet af Forældre eller Værger angaaende den umyndiges personlige Forhold. Som Eksempel kan nævnes, at Forældrene har indgaaet en Lærlingekontrakt, hvorefter Sønnen skal staa i Lære, til han fylder 20 Aar. Da det formentlig vilde være uheldigt at lade saadanne Aftaler tabe deres bindende Kraft for Personer over 18 Aar, er det bestemt, at Aftalerne vedbliver at binde de paa-gældende lige saa længe som efter hidtil gældende Ret.